

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. J. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2021, č. j. MPSV-2021/29352-513/2, o nesouhlasu Krajského soudu v Praze s postoupením této věci Městským soudem v Praze,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 43 A 75/2021 **je příslušný** Městský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou dne 12. 7. 2021 se žalobce u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 22. 1. 2021, č. j. MPSV-2019/30191-513/1, o zastavení řízení o jeho žádosti o povolení obnovy řízení ukončeného rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. 2018/66072-513/1; tímto rozhodnutím ministryně práce a sociálních věcí nebyla povolena IV. obnova řízení ve věci pravomocně skončeného řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání v souladu s § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Městský soud v Praze dospěl k závěru, že není k řízení místně příslušný, a usnesením ze dne 17. 8. 2021, č. j. 16 Ad 9/2021 - 12, postoupil věc Krajskému soudu v Praze. Vycházel z toho, že se jedná o věc spadající do oblasti zaměstnanosti a podle § 7 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je tedy k řízení příslušný Krajský soud v Praze, jakožto krajský soud, v jehož obvodu má žalobce bydliště.

[3] Krajský soud v Praze přípisem ze dne 9. 11. 2021, č. j. 43 A 75/2021 - 19, předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o místní příslušnosti podle § 7 odst. 6 zákona s. ř. s., neboť nesouhlasí s postoupením věci. Upozornil na to, že speciální pravidlo pro určení místní příslušnosti podle § 7 odst. 3 s. ř. s. se v dané věci neuplatní, neboť primárně nejde o věc zaměstnanosti, ale o věc obnovy řízení; povolení či nařízení obnovy řízení nemá úzkou souvislost s původním řízením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 188/2018 - 19, č. 3824/2019 Sb. NSS). V závěru Krajský soud v Praze doplnil,

že souvislost s původním řízením, které by bylo možno označit jako věc zaměstnanosti, je téměř mizivá, neboť že žalobce svojí žádostí, která vyústila v žalobou napadené rozhodnutí, požadoval obnovu řízení o předchozí žádosti o obnovu řízení (a tuto žádost označuje jako „V. žádost o obnovu řízení“).

[4] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Praze a shledal jeho nesouhlas s postoupením věci důvodným.

[5] Jakkoli lze – ve shodě s Městským soudem v Praze – konstatovat, že ona původní (počáteční) věc, jejíž obnovu řízení vlastně žalobce požaduje, je věcí zaměstnanosti, nelze v souladu s judikaturou nerespektovat především to, co bylo „věcí“ ve správním řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí; v podrobnostech viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 3 Ads 284/2016 - 43, podle něhož platí, že „věcí“ je ve správním řízení vždy hmotné právo nebo povinnost, o níž bylo v řízení jednáno a rozhodováno.

[6] Při úvahách, o jakou „věc“ se v konkrétním případě jedná, je proto potřeba vycházet z toho, co bylo „věcí“ ve správním řízení. A v posuzovaném případě není pochyb, že ve správním řízení primárně nešlo o věc zaměstnanosti, nýbrž o věc obnovy řízení, resp. splnění procesních podmínek pro její povolení; viz rovněž Krajským soudem v Praze odkazovaný rozsudek č. j. 2 As 188/2018 - 19, ve kterém Nejvyšší správní soud popřel bližší souvislost a provázanost obnovy řízení s původním řízením ve věci samé (o ní správní orgán při rozhodování, zda povolí obnovu řízení, nerozhoduje).

[7] Na základě dosavadní judikatury, která je v nazírání na pojem „věcí“ velmi restriktivní, je nutno dát za pravdu Krajskému soud v Praze – a to bez ohledu na to, že souvislost s původní věcí je v daném případě potlačena o to více, že žalobce postupně řetězí své žádosti o obnovu řízení. Podstatné je, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného se týká právě obnovy řízení (nikoli zaměstnanosti). K projednání a rozhodnutí věci je tedy dle § 7 odst. 2 s. ř. s. místně příslušný Městský soud v Praze jako soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni – zde: sídlo žalovaného, resp. ministryně práce a sociálních věcí (viz výše).

[8] S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud shledal důvodným nesouhlas Krajského soudu v Praze s postoupením věci, a proto v souladu s § 7 odst. 6 s. ř. s. rozhodl tak, že k řízení je místně příslušný Městský soud v Praze. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu